

forleden netop der, hvor han dengang havde maattet slippe den paa Grund af mangelfuld Forberedelse.

Han var nu bedre rustet og begyndte med at spørge Per, hvorledes det i Grunden var gaaet til, at han i en saa ung Alder havde kastet sig over Opgaver af en saa borgerlig fornuftig Art som Forbedringen af Landets økonomiske Kaar; og Per fortalte ganske aabenhjertigt, hvorledes han mente at kunne føre sin Interesse for denne Sag tilbage til Indtryk fra sin Barndom i Tiden efter Krigen, særlig maaske til Indtrykkene fra sit eget Hjem. Men forresten havde hans Studium meget tidligt gjort ham fortrolig med Udlandets Udvikling paa Industriens og Samfærdselsmidlernes Omraade, og saa meldte en Sammenligning sig jo af sig selv.

„Ja — javist,“ sagde Præsten. „Disse Sammenligninger mellem det lille Hjem og den store Verden med dens mange Herligheder — de føles jo ofte i Ungdommen saa mistrøstende. Jeg tænker mig forøvrigt, at Nathans Skrifter ogsaa har haft nogen Indflydelse paa Dem i saa Henseende, saaledes som de jo har haft det paa saa mange andre af vor Tids unge, fremadstræbende Mænd. Har jeg ikke Ret?“

Per gjorde Indvendinger. Nathan var slet og ret Æstetiker. Han afsluttede en Kulturperiode og var i hvert Fald kun i den Forstand Medskaber af den ny Tid, at han havde ryddet Grunden for den. I Virkeligheden forstod han den vist aldeles ikke.

„Naa saadan — Hm!“ Præsten bakkede stærkt paa Piben og tav et Øjeblik. At Nathans Standpunkt kunde betragtes som tilbagelagt, var noget saa overraskende for ham, at det bragte Forvirring i hans Tanker. Og skønt han egenlig nok havde haft Lyst til at komme nærmere ind paa denne Ting, undlod